

ДО
**КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО
№ 10/2018 г.

П Р А В Н О М Н Е Н И Е

От проф. д-р Огнян Стамболиев, преподавател по граждански процес
 и доц. д-р Таня Градинарова, преподавател по граждански процес в
 Юридически факултет на УНСС

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Конституционно дело № 10/2018 г. е образувано на 26.04.2018 г. по искане на тричленен състав на Върховния касационен съд (ВКС), Гражданска колегия, Трето отделение. С определение № 172 от 24.04.2018 г. съставът на ВКС е спрял производството по ч. гр. д. № 1371/2018 г. по описа на ВКС, Гражданска колегия, Трето отделение, като е внесъл в Конституционния съд искане за установяване несъответствието на разпоредбата на чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК в частта: „... както и при очевидна неправилност“ с чл. 117, ал. 1, чл. 122, ал. 1, чл. 119, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България.

С определение от 04.06.2018 г. Конституционният съд е допуснал до разглеждане по същество искането на състава на ВКС за установяване на противоконституционност на чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК в частта: „... както и при очевидна неправилност“. Със същото определение е отправена покана до нас в качеството ни на преподаватели по граждански процес да предоставим правно мнение по предмета на делото.

С настоящото изложение изразяваме своето становище и аргументи относно **неоснователността** на отправеното искане от тричленен състав на ВКС по ч. гр. д. № 1371/2018 г. на ВКС, Гражданска колегия, Трето отделение, за обявяване на противоконституционност на чл. 280, ал.2, пр. 3 ГПК в частта: „...*както и при очевидна неправилност.*“ с конкретните конституционни разпоредби, посочени в искането за образуване на конституционното дело - чл. 117, ал. 1, чл. 122, ал. 1, чл. 119, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България.

I. Мотивите на вносителите на искането в подкрепа на противоконституционността на оспорената разпоредба могат да бъдат обобщени до следното:

1. *„Критерият „очевидна неправилност“ не е дефиниран от законодателя, а неговото съдържание не може да бъде изяснено по тълкувателен път по начин, който да предвижда универсално правило за поведение на ВКС при упражняване на неговата дейност по селекция на касационните жалби“.* В искането се поддържа, че изискването на законодателя неправилността да е очевидна предполага *„допълнителна оценъчна характеристика на обективно проявения порок на решението, която същностното (обективното) негово качество на правосъден акт изключва“* (с. 3 от мотивите).

2. Според вносителите на искането, критерият *„очевидна неправилност“* на въззивния акт е в противоречие с чл. 117, ал. 1 от Конституцията, тъй като *„не съответства на основното правомощие на съдебната власт да дава защита на правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата“.* Поддържа се, че *„Върховният касационен съд предоставя защитата в съответствие с конституционно определеното негово правомощие по чл.124 КРБ, когато процесуалните правила, които обезпечават допускането на касационното*

обжалване по гражданските дела, са с такова съдържание, което прави възможно те да се прилагат по общ, категоричен и лишен от субективна преценка начин за всеки отделен случай /чл 133 КРБ/”(с. 3 от мотивите).

3. Вносителите излагат съображения в подкрепа на становището, че *„бланкетният критерий „очевидна неправилност” на въззивното решение/определение не съответства на правото на гражданите, юридическите лица и държавата на защита във всички стадии на процеса (чл. 122, ал. 1 КРБ)”, както и „на конституционното правомощие на Върховния касационен съд да правораздава (чл. 119, ал. 1 от Конституцията), тъй като чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК в частта „...както и при очевидна неправилност“ поставя достъпа до касационен контрол под „неясен и неизясним законов критерий“ (с. 3 от мотивите).*

4. Накрая се обосновава несъответствие на оспорената разпоредба с принципа на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията), тъй като при дейността си по селекция на касационните жалби ВКС *„прилагайки неясен и неизясним критерий „очевидна неправилност” на въззивното решение, той правораздава без действаща правна норма, която по универсален начин да определи предпоставките на упражненото правомощие. Следователно така ВКС създава правна норма по всяко разгледано гражданско дело, по което това основание е заявено, изземвайки компетентността на законодателната власт ”(с. 4 от мотивите).*

II. Според нашето становище чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК в частта: „... както и при очевидна неправилност“ не противоречи на чл. 117, ал. 1, чл. 122, ал. 1, чл. 119, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България.

Съображенията ни са следните:

1. Разпоредбата, обявяването на чиято противоконституционност се поддържа в искането, съдържа процесуално правило, което урежда

специфична предпоставка за допускане до касационен контрол на въззивно решение и определение. Предназначението му е да въведе ново абстрактно правно понятие и критерий от значение за първата фаза на касационното производство, който да способства за постигане на неговите цели – „очевидна неправилност“. В процесуалната теория промените в уредбата на основанията за допускане на касационното обжалване¹ се възприемат като усъвършенстване в стремежа на законодателя да намери по-добър баланс и по-силна функционална връзка между несъдебната функция на ВКС по чл. 124 от Конституцията за осъществяване на върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища и правораздавателната му функция по конкретния правен спор². Взаимното съчетаване на съдебната и несъдебна функции в дейността на ВКС е гаранция за законност при разрешаване на всеки отделен случай, а възприетият от българския законодател модел на селективно касационно обжалване е израз на необходимия баланс между обществен и частноправен интерес при достъпа до върховната съдебна инстанция³.

2. Мотивите на законодателя за приемането на правилото на чл. 280, ал.2 ГПК, част от която е предмет на искането, изтъкват необходимостта от въвеждане на „втори критерий“ за допускане до касационен контрол, който при запазване на селективния му характер да обезпечи постановяването на справедливи съдебни актове, да допринесе за подобряване правната защита на страните и възстановяване доверието в правосъдието⁴. От тях следва, че целта на новото правило на чл. 280, ал.2 ГПК е да **разшири** приложното поле на предпоставките за допускане до

¹ Обн, ДВ, бр.86 от 27 октомври 2017 г.

² В този смисъл Мингова, А. Промените в основанията за допускане на касационното обжалване по чл. 280, ал.1 ГПК. – *Норма*, 2017, № 11, 31-32.

³ Подробно за съчетанието между публичен и частен интерес при различните модели на върховно правораздаване вж. Бобек, М. Качество или количество? Преосмисляне ролята на върховните юрисдикции в Централна Европа, достъпна в <http://www.sadebnopravo.bg/biblioteka>, 7-8.

⁴ Стенограма от пленарно заседание на Народното събрание от 17.10.2017 г., достъпна на <http://www.parliament.bg/bg/bills/ID/77724/>

касационно обжалване на въззивните актове, включително чрез засилване на служебните правомощия на ВКС при установяването им. В процесуалната доктрина новите основания за достъп до касационен контрол по чл. 280, ал.2 ГПК се определят като „самостоятелни“, различни от тези по първата алинея на текста, със съществени отлики в приложното им поле⁵. Като самостоятелни предпоставки за достъп до касационен контрол, които са независими и следва да бъдат разграничени от тези по чл. 280, ал.1 ГПК, прилагането на които не изисква формулиране от касатора на правен въпрос, те се възприемат и от съдебната практика⁶. Ето защо не споделяме изразеното в искането мнение, че чрез „*бланкетния критерий по чл. 280, ал.2, предл.3-то ГПК*“ законодателят е ограничил правото на гражданите, юридическите лица и държавата за защита във всички стадии на процеса по чл. 122, ал.1 от Конституцията. От изразените аргументи при приемане на разпоредбата, както и от единното тълкуване на съдържанието ѝ, възприето в доктрината и съдебната практика до момента, се обосновава извод, че чрез изричната уредба на „*очевидната неправилност*“ като предпоставка за селекция на касационните жалби законодателят е предоставил **допълнителна възможност на касатора в посока облекчаване достъпа до касационен контрол**. Разширяването на предпоставките за упражняване правото на достъп до върховната съдебна инстанция чрез регламентацията на **нови самостоятелни основания** по чл. 280, ал.2 ГПК е в съответствие с конституционно гарантираното право на защита на правните субекти във всички стадии на производството и в синхрон с конституционното правомощие на съдебната власт по чл. 117, ал.1 от Конституцията да

⁵ Така Мингова, А. Новите основания за допускане на касационното обжалване по чл. 280, ал.2 ГПК. – *Норма*, 2018, № 1, 26-27.

⁶ В определения по чл. 288 ГПК съставите на ВКС изрично подчертават необходимостта от разграничаване на очевидната неправилност като предпоставка за допускане на касационен контрол по чл. 280, ал.2 ГПК от основанията по първата алинея на разпоредбата - Определение № 97 от 02.02.2018 г. по ч.т.д. № 221/2018 г., II т.о.; Определение № 161 от 06.03.2018 г. по ч.т.д. № 3131/2017 г. ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 83 от 23.02.2018 г. по ч.гр.д. № 390/2018 г. ВКС, ГК, III г.о.; Определение № 189 от 26.03.2018 г. по ч.т.д. № 487/2018 г. ВКС, ТК, II т.о.

защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата.

3. Дискусията за конституционносъобразността на уредбата, предвиждаща законови предпоставки за достъп до върховната съдебна инстанция и нивото на тяхната абстрактност не е нова в исторически и сравнителноправен аспект. С Решение № 16 от 16.06.1998 г. по к.д. № 7/1998 г. и Решение № 4 от 16.06.2009 г. по к.д. № 4/2009 г., Конституционният съд е приел, че „[е]лементът „организация и дейността на съдилищата“ в обхвата на чл. 133 от Конституцията включва и понятието инстанционност“, като уреденият в ГПК селективен достъп до касационен контрол не противоречи на чл. 119, ал. 1 от Конституцията, тъй като тълкуването на текста „[н]е разкрива конституционен императив процесът да бъде винаги триинстанционен“ и компетентен в производството по установяване условията за допускане на касационното обжалване е Върховният касационен съд. От това тълкуване следва, че решението за обхвата и условията за достъп до правните средства за защита, включително пред върховната съдебна инстанция, съгласно чл. 133 от Конституцията, е предоставено в правомощията на законодателя. Уредените в чл. 280, ал.2 ГПК нови предпоставки за достъп до касационен контрол не обосновават промяна в изразените становища на Конституционния съд за конституционносъобразността на възприетия законодателен модел за селективен характер на касационното обжалване по ГПК.

Сравнителноправно регламентацията на предпоставките за достъп до върховната съдебна инстанция по граждански и търговски дела в правните системи, възприели селективното обжалване, показва общи черти – надделяват критериите за защита на публичния интерес⁷ и абстрактността

⁷ Публичният интерес придобива по-голямо значение при обжалване и е определящ при достъпа до върховна съдебна инстанция – виж **Luecke, W.** *Zivilprozessrecht*. München : C.H.Beck, 9. Auflage, 2006, S. 270.

на формулирането им. Бланкетният характер на условията за допускане до контрол позволява на върховната съдебна инстанция да съчетае основната си задача за уеднаквяване правоприлагането за цялата съдебна система с правораздавателната си функция по конкретния частноправен спор. В § 502, ал.1 от австрийския Граждански процесуален кодекс са уредени една обща и две специални предпоставки за допускането до ревизия на решение на апелативния съд с абстрактен характер, аналогични на чл. 280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК : 1) общата: с решението да е разрешен материалноправен или процесуалноправен въпрос, който се явява от **съществено** значение за **запазване единството на правото**, за **правната сигурност** или за **развитието на правото**; 2) специалните – произнасянето с обжалваното решение по тези въпроси да се отклонява от практиката на Върховния съд, да не е налице практика на последния по този въпрос или да е налице противоречива такава. Според § 543, ал.2 от немския Граждански процесуален кодекс, предпоставките за допускане до ревизия са : 1) правният спор да има **принципно** значение; или 2) решението на ревизионния съд е необходимо за **усъвършенстване на правото** или **осигуряването на единна съдебна практика**. Федералният конституционен съд на ФРГ Германия е имал повод в практиката си да се произнесе относно конституционосъобразността на абстрактните предпоставки за допускане до ревизионен контрол по повод индивидуални конституционни жалби⁸. Според възприетото становище, уредбата в процесуалното законодателство на бланкетни правни понятия е съвместима с конституционния порядък и не нарушава правото на защита. Изясняването на тяхното съдържание е задача на правоприлагането и общите граждански съдилища, които следва да ги конкретизират чрез общо възприетите методи

⁸ Решение от 08.01.2004 г. по дело 864/2003 на 1 камера на 1 сенат (1 BvR 864/03), както и Решение от 26.07.2005 г. по дело 85/2004 на 1 камера на 1 сенат(1 BvR 85/04), достъпни на http://www.bverfg.de/e/rrk20040108_1bvr086403.html

на тълкуване⁹. Конституционният принцип на определеност на законната уредба би бил нарушен едва ако правораздавателните органи не са в състояние да изпълнят с конкретно съдържание абстрактните предпоставки за допускане до обжалване по начин, който да е предвидим и разпознаваем за търсещия защита. Подобни аргументи се съдържат и в Решение № 4 от 16.06.2009 г. по к.д. № 4/2009 г., в което изрично се отбелязва, че „[т]ълкуването на неяснотите, неточните формулировки в кодекса е задължение на съдиите...“, а неяснотата или противоречието на законови разпоредби от касационното производство не обосновават извод, че то „[и]зцяло е регламентирано по начин, който не е характерен за правовата държава“. Ето защо искането на тричленния състав на ВКС за обявяване на чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК за противоконституционен поради въведения с него „*неясен и неизясним законов критерий*“ е в противоречие с изразеното разбиране от Конституционния съд относно задължението на правораздавателните органи да изпълнят оспорената абстрактна разпоредба с конкретно съдържание в процеса на нейното правоприлагане.

Европейският съд по правата на човека при действието на чл. 280, ал. 1 ГПК в редакцията ѝ до изменението, обн. ДВ, бр. 86 от 27 октомври 2017 г. е имал повод да се произнесе по оплаквания на български жалбоподатели за нарушаване правото им на ефективен достъп до съд по чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи чрез използване на „твърде общи формулировки“ и неопределеност на критериите при уредбата на основанията за достъп до касационен контрол¹⁰. В решението си Съдът отбелязва, че начинът на уредба на достъпа до върховните съдилища е в прерогативите на преценка на държавата, като изтъква, че разпоредбите за предварителен подбор на жалби до върховни

⁹ Обобщени изводи от практиката на Федералния конституционен съд по конституционност на критериите за достъп виж **Брайков, В.** Достъп до касация – исторически и съвременни паралели. – *Адвокатски преглед*, 2009, № 8-9, 14-16.

¹⁰ Решение по допустимост от 21.01.2014 г. на ЕСПЧ по жалби №.47450/2011 г., №.26659/2012 г. и №.53966/2012 г.- Вълчев и други срещу България.

съдилища е необходимо да бъдат формулирани по начин, който да им предостави достатъчна възможност да определят дали да приемат жалбата за разглеждане и „[по] този начин да им позволи да се съсредоточат върху основната си задача – да унифицират прилагането на закона в цялата съдебна система“. Тези съображения са приложими и при преценка съответствието на „очевидната неправилност“ като предпоставка за селекция на касационните жалби с Конвенцията и Конституцията.

4. Използването на абстрактно формулирани правни понятия с оценъчен характер е присъщо за производства по допускане на искането за разглеждане от неправораздавателно естество, сред които е и селекцията на касационните жалби, осъществявана от ВКС. Съгласно чл. 35, ал.2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, Европейският съд по правата на човека има право да не разгледа по същество всяка индивидуална жалба, която намери за **явно неоснователна**. Нормата на чл. 99 от Процедурния правилник на Съда на ЕС предоставя възможност, когато поставеният преюдициален въпрос е идентичен с въпрос, по който има произнасяне от него, отговорът на този въпрос се налага **недвусмислено** от съдебната практика или отговорът не оставя място за **разумно съмнение**, Съдът на ЕС да се произнесе с мотивирано определение по същество на поставените въпроси. Не е необходимо използваните абстрактни правни термини да бъдат изрично дефинирани, за да се тълкуват и прилагат по еднообразен начин в практиката. Правовият ред на РБългария познава и допуска законова уредба на бланкетни правни понятия, чието конкретно съдържание да бъде изяснено в процеса на правоприлагане. Достатъчно е да посочим „вероятната основателност/неоснователност“ на иска по чл. 239, ал.1, т.2 ГПК; „убедителните“ писмени доказателства по чл. 391, ал.1, т.1 ГПК; „нищожно“ и „недопустимо“ решение; „съществено нарушение на съдопроизводствени правила“ по чл. 281, т.3, пр.2-ро ГПК; „развитие на правото“ по чл. 280, ал.

1 т. 3 ГПК. Теорията и съдебната практика еднозначно са изяснили тяхното съдържание. Уреденото ново абстрактно правно понятие „очевидна неправилност“ като предпоставка за достъп до касационен контрол по тълкувателен път може да бъде запълнено с конкретно правно съдържание. Обезпечаването на единното му тълкуване и прилагане е предоставено на съдиите от ВКС, които са професионално и житейски подготвени да изпълняват възложената им съгласно чл. 124 от Конституцията функция по върховен съдебен надзор за „точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища“.

5. В искането се поддържа, че критерият „очевидна неправилност“ по чл. 280, ал.2, предл.3-то ГПК зависи „от субективната преценка“ на касационната инстанция, тъй като е неясен и неизясним и не предоставя възможност да се прилага по общ и категоричен начин. Изразеното разбиране се отклонява от формираната до момента практика на ВКС и изяснените в мотивите на съдебните актове обективни критерии по прилагането на разпоредбата¹¹. Поддържаното в съдебната практика

¹¹ Според възприетото становище в практиката на ВКС по приложението на чл. 280, ал.2, предл.3-то ГПК, „очевидно неправилно“ е това съдебно решение, „страдащо от особено тежък порок, който може да бъде констатиран, без да се извършва присъщата на същинския касационен контрол проверка за правилността на акта по същество“ - Определение № 522 от 26.07.2018 г. по т.д. № 882/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 387 от 16.07.2018 г. по т.д. № 718/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о.; Определение № 77 от 30.01.2018 г. по гр.д. № 123/2017 г. на ВКС, ГК, IV г.о. Необходимостта от прилагане на обективни критерии при преценката за наличие на очевидна неправилност като предпоставка за допускане до касационен контрол и разликата ѝ с порока „неправилност“ като касационно основание е подчертана изрично в: Определение № 97 от 02.02.2018 г. по ч.т.д. № 221/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 161 от 06.03.2018 г. по ч.т.д. № 3131/2017 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 180 от 18.03.2018 г. по ч.т.д. № 74/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 517 от 25.07.2018 г. по т.д. № 636/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о. Съставите от Търговска колегия на ВКС поддържат единно разбиране за съдържанието на понятието „очевидна неправилност“. В Определение № 97 от 02.02.2018 г. по ч.т.д. № 221/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о. се приема, че наличието на основание предполага наличието на „видимо тежко нарушение на закона или явна необоснованост, довели от своя страна до постановяване на неправилен, подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. [...] Очевидно неправилен ще бъде съдебният акт, който е постановен „contra legem“ до степен, при която законът е приложен в неговия обратен, противоположен смисъл. [...] Очевидно неправилен ще бъде съдебният акт, постановен „extra legem“; т.е. когато съдът е решил делото въз основа на несъществуваща или на несъмнено отменена правна норма. [...] Като очевидно неправилен по см. на чл.280 ал.2 предл.3 ГПК следва да бъде квалифициран и въззивният съдебен акт, постановен при явна необоснованост поради грубо нарушение на правилата на формалната логика“. В този смисъл са Определение № 189 от 26.03.2018 г. по ч.т.д. № 487/2018 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 387 от 16.07.2018 г. по т.д. № 718/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о. В Определение № 382 от 16.07.2018 г. по т.д. № 752/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о. и Определение № 321 от 12.73.2018 г. по ч.т.д. № 1146/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о. към обективните критерии за очевидна неправилност се прибавя и неприлагането на императивна

тълкуване за съдържанието на правното понятие „очевидна неправилност“ доказва, че критерият за определянето му не може да бъде квалифициран като неясен и неизясним, защото чрез общоприетите тълкувателни методи може и трябва да бъде изпълнен с конкретно съдържание. Процесуалната доктрина дава своя принос при намиране на подходящ подход към разумно прилагане на критериите за изясняване точния смисъл на новото правно понятие „очевидна неправилност“¹². Затова правилото на чл. 280, ал.2 ГПК в оспорената му част не ограничава достъпа до касационен контрол и не пречатства правото на защита във всички стадии на процеса по чл. 122 от Конституцията, тъй като : 1) в рамките на своите конституционни правомощия законодателят е уредил бланкетно формулирано единно правно понятие като предпоставка за допускане до касационно обжалване; 2) конкретното му съдържание се изяснява при правоприлагане чрез допустимите методи на тълкуване; 3) след приемането на процесуалното правило е създадена еднообразна практика на ВКС за неговия обхват; 4) законодателството предвижда достатъчно механизми за преодоляване противоречията, които биха възникнали в съдебната практика при тълкуване на „очевидната неправилност“ като предпоставка за селекция на касационните жалби (чл. 124 от Конституцията; чл. 124-чл.131а от Закона за съдебната власт).

В правомощията на съставите на ВКС се включва преценката за наличието на общо формулираните предпоставки за достъп до касационен контрол, сред които е очевидната неправилност, но това не означава, че при изпълнение на тази тяхна неправосъдна функция те изземват част от компетентността на законодателната власт в нарушение на чл. 8 от

материалноправна норма. Към аналогично тълкуване се придържат и част от съставите от Гражданската колегия на ВКС – Определение № 402 от 12.07.2018 г. по гр.д. № 654/2018 г. на ВКС, ГК, II г.о.; Определение № 397 от 10.07.2018 г. по гр.д. № 730/2018 г. на ВКС, ГК, II г.о. отделение, обходимо е да отбележим, че

¹² Подробно Мингова, А. Новите основания – *Норма*, 2018, № 1, 35-38, както и Пунев, Бл. Промените в касационното обжалване със Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс/ДВ,бр.86 от 27.10.2017г./ – *Собственост и право*, 2017, № 11, 68-70.

Конституцията. Осъществявайки селекцията на касационните жалби въз основа на уредените в чл. 280, ал.2 ГПК предпоставки, ВКС не създава „правна норма по всяко разгледано гражданско дело“ (с. 4 от искането), а тълкува и попълва с конкретно съдържание абстрактното правно понятие „очевидна неправилност“ в съответствие с предоставените му от законодателя правомощия по преценка на основанията за достъп до касационен контрол.

За пълнота бихме отбелязали, че макар нормата на чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК в оспорената ѝ част да не е противоконституционна, изричната уредба на „очевидната неправилност“ като предпоставка за допускане на касационно обжалване до известна степен не е необходима, тъй като съдържанието ѝ при едно разумно тълкуване би могло да се включи в обхвата на основанието по чл. 280, ал.1, т.3 ГПК - въпросът е от значение за точното прилагане на закона. Ако съдът е постановил очевидно неправилно решение, то това би означавало, че неточно е приложил закона.

III. В заключение, правилото на чл. 280, ал.2, предл.3-то ГПК, уреждащо „очевидната неправилност“ като самостоятелна специфична предпоставка от значение за първата фаза на касационното производство, облекчава достъпа до касационен контрол и е в съответствие с конституционно гарантираното право на защита на частноправните субекти във всички стадии на производството по чл. 122 от Конституцията. Допълването на предпоставките за правото на достъп до касационна инстанция с очевидната неправилност способства за установяване на истината в съответствие с чл. 121, ал.2 от Конституцията и е в синхрон с конституционното правомощие на съдебната власт по чл. 117, ал.1 от нея да защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Същността и предназначението на възприетия селективен модел на касационно обжалване допуска регламентацията на бланкетни правни понятия като условия за достъп, които са израз на необходимия

баланс между възложените с чл. 119 и чл. 124 от Конституцията функции на ВКС по уеднаквяване правоприлагането и правораздавателните му правомощия. В дейността си по уеднаквяване на правоприлагането, в съответствие с чл.124 от Конституцията, ВКС е призван да разкрие точното и ясно съдържание на законовия критерий „очевидна неправилност“, като приложи възприетите методи на тълкуване и осигури съчетанието между обществения интерес от предвидимо и унифицирано правораздаване и частния интерес на страните от разрешаването на конкретен правен спор.

По тези съображения намираме, че искането на тричленния състав на ВКС за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на чл.280, ал.2 ГПК в частта: „...*както и при очевидна неправилност*“ поради противоречие с разпоредбите на чл. 117, ал. 1, чл. 122, ал. 1, чл. 119, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията, **е неоснователно.**

гр. София,

С уважение,

07 септември 2018 г.

проф. д-р Огнян Стамболиев

доц. д-р Таня Градинарова